

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818201768
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8818201768.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatory Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: A. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/X, XXX XX K. E., zastúpený: JUDr. Miroslav Goga, advokát, Štúrova 129, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 500 381 50, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody v sume 682,70 eur spôsobenú pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11C/24/2018-32 zo dňa 28.01.2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal náhrady škody vo výške 682,70 eur v zmysle z. č. 514/2003 Z. z. Nárok odôvodňoval tým, že rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 16.02.2017 sp. zn. 2T/238/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 04.03.2017, bol podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry vo Vranove nad Topľou zo skutku právne kvalifikovaného ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd poškodeného A. G. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný súdny proces, prípadne konanie pred iným príslušným orgánom. Obžalobu okresný prokurátor vo K. podal dňa XX.XX.XXXX na Okresný súd vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. Pv/867/13 na žalobcu pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona z dôvodu, že dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX:XX hod. v bare „X.“ na S. X. A. pri odchode z tohto baru odcudzil z jedného z boxov na sedenie tam voľne ponechanú X ks čiernu tašku na notebook, v ktorej sa nachádzali X ks notebooku zn. G. Z. XXXF. s nabíjačkou, X ks počítačová myš, X ks herná konzola Z. S. Z. s nabíjačkou, X ks XGB Q. kľúč, X ks XXX MB Q. kľúč, X ks zapalovač zn. Y. P., X ks čipová karta firmy Q. X ks zväzok kľúčov s dvoma fabkovými kľúčmi a X ks bezpečnostný zámok k PC značky D., čím pre poškodeného A. G. spôsobil škodu vo výške 866,63 eur. Generálna prokuratúra v I. na jeho návrh na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody mu oznámila, že nárok neuspokojí, lebo právo na náhradu škody žalobcovi nevzniklo, a preto bola jeho žiadosť odmietnutá. Žalobcovi v súvislosti s trestným konaním vedeným na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 2T/238/2013 vznikla škoda vo výške 682,70 eur predstavujúca trovy právneho zastúpenia, ktoré si v tomto konaní uplatňuje.

2. Žalovaný žalobu navrhol zamietnuť ako nedôvodnú. Poukázal na to, že neboli naplnené zákonné podmienky na nárok na náhradu škody v zmysle z. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Uviedol, že trestné stíhanie vedené

voči žalobcovi na Okresnej prokuratúre K. pod sp. zn. Pv/867/13/7713 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného poriadku bolo od začiatku dôvodné, žalobca sa v prípravnom konaní k spáchaniu skutku priznal a podrobne popísal skutkový priebeh. Voči uzneseniu o vznesení obvinenia si sťažnosť nepodal a obžalobu podanú prokurátorom Okresnej prokuratúry K. súd prijal a vydal vo veci trestný rozkaz, kde uznal žalobcu vinným z uvedeného prečinu. K zmene postoja žalobcu došlo až po vydaní trestného rozkazu, voči ktorému podal odpor. Na hlavnom pojednávaní žalobca vo veci odmietol vypovedať, následne súd ho oslobodil spod obžaloby podľa § 385 písm. c) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal žalovaný. Podanie obžaloby bolo dôvodné na základe zhodnotenia skutkového stavu, vrátane samotného priznania žalobcu. Poukázal na nález Ústavného súdu č. k. II.ÚS/163/2013-50 zo dňa 13.11.2013 podporujúci jeho názor. Aj keď náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súvisia s nesprávnym úradným postupom, zahŕňajú aj trovy právneho zastúpenia vo výške účelne vynaložených hotových výdavkov a odmeny za zastupovanie určenej ako tarifná odmena advokáta. Teda aj účelne vynaložené trovy konania sa viažu na nezákonné rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup pri zachovaní kauzálneho nexusu. Absencia priamej príčinnej súvislosti ako zákonného predpokladu s nezákonným rozhodnutím a trovami konania zvoleného obhajcu za situácie, keď úkonmi súdu pri preskúmaní obžaloby a vydaní trestného rozkazu vo veci akúkoľvek príčinnú súvislosť „pozastavili“ týmito rozhodnutiami. Nie je možné tvrdiť, že v tejto veci je daný kauzálny nexus medzi vznesením obvinenia a podaním obžaloby, keďže prijatím obžaloby a následným vydaním trestného rozkazu a uznaním viny žalobcu v kontexte jeho priznania sa ku skutku a až následne zmenou postoja žalobcu na hlavnom pojednávaní a následne oslobodením, nakoľko trovy vzniknuté preskúmaním obžaloby, súd tým, že ju prijal a sám vydal trestný rozkaz potvrdil, že obžalobu považoval za dôvodnú.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 3 ods. 1, 2; § 4 ods. 1 písm. f); § 15 ods. 1; § 16 ods. 4; § 17 ods. 1-3; § 18 ods. 1-3; § 19 1-3 z. č. 514/2003 Z. z. uviedol, že v zmysle citovaných zákonných ustanovení nesie štát zodpovednosť za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone ich verejnej moci. Tejto zodpovednosti sa štát nemôže zbaviť. Podľa toho kým a kde bola škoda spôsobená, zákon stanovuje, ktorý orgán koná v mene štátu.

4. Ďalej uviedol, že z. č. 514 /2003 Z.z. výslovne neustanovuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Ide však o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež aj zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Podstata nároku sa viaže na samotný výsledok trestného stíhania. V prípade, ak ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené alebo bol spod obžaloby oslobodený, má právo na náhradu škody pri splnení ďalších zákonných predpokladov ako je povinnosť vopred prerokovať nárok na náhradu škody písomne podanou žiadosťou v zmysle citovaného zákona.

5. V predmetnom konaní sa žalobca domáhal náhrady škody pozostávajúcej z vynaložených trov na právne zastúpenie obhajobou O. A. M. vo veci vedenej na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. 2T/238/2013 celkom vo výške 682,70 eur. Uvedenú sumu žalobca uhradil O.. A. M. na základe faktúry zo dňa 05.01.2018, splatnej 25.01.2018.

6. Súd prvej inštancie mal za to, že predmetný nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní nie je v zmysle citovaných zákonných ustanovení dôvodný, lebo predpoklady dané zákonom neboli v danom prípade splnené. V prípade, ak ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené alebo bol spod obžaloby oslobodený, čo v danom prípade žalobca nepochybne bol, má právo na náhradu škody, no pri splnení ďalších zákonných predpokladov, ktorými sú nezákonné rozhodnutie, škoda, príčinná súvislosť, ktorá jednoznačne bola daná vynaložením trov právneho zastúpenia, súvisiacich s vedením trestného stíhania podanou obžalobou na Okresný súd vo Vranove nad Topľou, ktoré sa viedlo pod sp. zn. 2T/238/2013.

7. Prvoinštančný súd však z dokazovania vyvodil, že nárok žalobcu na náhradu je nedôvodný, lebo neboli splnené všetky zákonom požadované predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody. Skonštatoval, že žalobca si obvinenie zavinil sám, keď pred vyšetrovateľom sa ku skutku priznal a aj z toho dôvodu bolo voči nemu vznesené obvinenie. To, že v konaní pred súdom bol žalobca

spod žaloby oslobodený v dôsledku trestnej zásady v pochybnostiach v prospech obvineného nemá na uvedené vplyv. Aj podľa názoru Krajského súdu v trestnej veci jediným dôkazom bolo priznanie samotného obvineného, pričom vina obžalovaného sa nemá preukazovať len usvedčujúcou výpoveďou obžalovaného. Tiež konštatoval, že je vysoko pravdepodobné, že skutku sa dopustil obžalovaný, keďže sa k jeho spáchaniu v prípravnom konaní výslovne priznal a spáchanie oľutoval.

8. Ako významnú súd prvej inštancie uviedol aj skutočnosť, že žalobca v procesnom postavení obvineného voči uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť nepodal, k skutku sa nielen formálne priznal, ale popísal detailne skutkové okolnosti spáchaného prečinu. Vo veci súd vydal trestný rozkaz a až po podaní odporu na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odmietol vo veci vypovedať. Z dôvodu, že príslušníci polície neboli zbavení mlčanlivosti a nemohli vypovedať k tomu, ako sa žalobca pred vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania k prečinu priznal, neboli vykonané ďalšie nepriame dôkazy a na základe dôkaznej núdze, keď priznanie žalobcu bolo ťažiskové, súd žalobcu spod obžaloby oslobodil. V danom prípade nešlo o dôvod povinnej obhajoby.

9. Podľa názoru súdu prvej inštancie vznesenie obvinenia a podanie obžaloby boli jediné rozhodnutia, ktoré možno v právnom štáte od orgánov činných v trestnom konaní očakávať. Tieto rozhodnutia neboli pre svoju nezákonnosť zrušené príslušným orgánom. Je potrebné ich považovať za zákonné. Z ust. § 206 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že ak je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajti vydajú uznesenie o vznesení obvinenia. Podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, čo bolo v danom prípade splnené, prokurátor podá obžalobu príslušnému súdu, pripojí k nej spisy, ich prílohy a dôkazné predmety.

10. Primárnym predpokladom uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. je kumulatívne splnenie troch kritérií a to preukázanie skutočnosti, že bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo došlo k nesprávnemu úradnému postupu, vznik škody, prípadne nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi týmito podmienkami. V danom prípade nebol splnený ani prvý predpoklad priznania nároku na náhradu škody a to existencia nezákonného rozhodnutia. Nemožno konštatovať nezákonnosť rozhodnutia ako jednej z viacerých podmienok pre vznik nároku na náhradu škody voči štátu vzhľadom na všetky skutočnosti a priznanie sa žalobcu ako obvineného ku spáchaniu skutku. Preto ani oslobodenie žalobcu spod obžaloby v konaní pred súdom nemôže znamenať, že vydané rozhodnutia orgánmi činnými v trestnom konaní v prípravnom konaní bolo nezákonné. Dôležitým faktom bolo to, že po podaní obžaloby súd vydal vo veci trestný rozkaz. Zmena dôkaznej situácie nastala až na hlavnom pojednávaní, a to po tom, čo sa obvinený v prípravnom konaní k skutku priznal. Nemožno preto skonštatovať nezákonnosť rozhodnutia a pre toto nemôže byť dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody.

11. Výsledky prípravného konania jednoznačne odôvodňovali postup a trestné stíhanie vedené orgánmi činnými v trestnom konaní bolo preto zákonné a legitímne. Žalobca sa k skutku priznal, no bol oslobodený spod obžaloby v dôsledku dôkaznej núdze a nezbavenia mlčanlivosti svedkov. Žalobca si obvinenie zaviniť sám. Ako vyplýva z obsahu trestného spisu žalobca sa sám pred vyšetrovateľom ku skutku priznal. Aj z tohto dôvodu bolo preto voči nemu vznesené obvinenie. V konaní pred súdom bol žalobca spod obžaloby oslobodený v dôsledku trestnej zásady v pochybnostiach v prospech obvineného. Ako bolo poukázané aj krajským súdom jediným dôkazom bolo priznanie samotného obvineného, pričom vina obžalovaného, čo sa nemá preukazovať len usvedčujúcou výpoveďou obžalovaného nemá na uvedené vplyvy. Aj súd skonštatoval, že je vysoko pravdepodobné, že skutku sa žalobca dopustil a ako obvinený sa k jeho spáchaniu v prípravnom konaní výslovne priznal a spáchanie oľutoval. V danom prípade preto nedošlo a nemohlo dôjsť k vydaniu nezákonného rozhodnutia. Trestné stíhanie si zaviniť sám žalobca. Nie je preto daná z vyššie uvedených dôvodov ani príčinná súvislosť medzi údajne nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

12. Súd prvej inštancie na podporu svojho názoru poukázal na rozsudok NS SR z 28. júna 1993, sp. zn. 1Cdo/53/93 a z 30. septembra 2009 sp. zn. 1Cdo/64/2008, Najvyššieho súdu ČR z 12. júna 2003 sp. zn. 25Cdo/1567/02, nález Ústavného súdu SR z 24. marca 2011, sp. zn. II.ÚS/25/2011 a zo dňa 13.11.2013 sp. zn. II.ÚS/163/2013 tiež poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4M Cdo/15/2009. Preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

13. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že v celom rozsahu úspešný žalovaný by mal mať nárok na náhradu trov konania. Trovy si neuplatnil, ani mu v konaní nijaké nevznikli, preto mu ich náhrada nebola priznaná.

14. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP).

15. V ďalšom citoval § 1 písm. a); 3 ods. 1 písm. a) a 2 z. č. 514/2003 Z.z. so záverom, že vyslovil nesúhlas s argumentáciou žalovaného, že vznesenie obvinenia žalobcovi a podanie obžaloby neboli pre nezákonnosť zrušené a je potrebné ich považovať za zákonné. Aj keď z. č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, platná súdna prax a judikatúra to považujú za špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu, pri výklade ktorého treba vychádzať analogicky podľa najbližšej úpravy, a to úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Nárok na náhradu škody sa neviaže na správnosť či nesprávnosť postupov orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania (poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/194/2010). Vzhľadom na objektívnu zodpovednosť štátu v zmysle citovaného zákona rozhodujúcim kritériom zákonnosti je výsledok konania. Je iba v kompetencii súdu rozhodnúť o tom, či obžaloba bola dôvodná a v opačnom prípade štát až na malé výnimky zodpovedá za výsledok sporu a v súvislosti s týmto aj za náklady vzniknuté občanovi oslobodenému spod obžaloby, ktoré vynaložil dôvodne pri obrane svojich práv (poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/198/2013 a sp. zn. 18Co/55/2017). Podľa názoru odvolateľa napadnutý rozsudok je v rozpore so zisteným skutkovým stavom, ako aj platným právnym stavom, preto navrhol ho zmeniť a žalobe vyhovieť a priznať žalobcovi právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

16. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že rozsudok považuje za zákonný. Skutočnosti, na ktoré žalobca v odvolaní poukazuje, už boli súdom prvej inštancie dostatočne odôvodnené a rovnako na ne poukázala aj žalovaná strana vo svojich vyjadreniach k veci. Považuje preto odvolanie za nedôvodné a neopodstatnené. Navrhol odvolanie žalobcu zamietnuť a napadnutý rozsudok potvrdiť.

17. K replike žalovaného k odvolaniu žalobcu sa žalobca vyjadril tak, že opätovne vyslovil nesúhlas s tvrdením žalovaného, že rozsudok súdu prvej inštancie je zákonný a že skutočnosti, na ktoré poukázal žalobca vo svojom odvolaní boli súdom prvej inštancie dostatočne odôvodnené. Uviedol, že je v rozpore s vykonaným dokazovaním záver súdu prvej inštancie, že jeho nárok nie je dôvodný pre nesplnenie všetkých zákonom požadovaných predpokladov. Navrhol rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu.

18. K replike žalobcu žalovaný podal dupliku, v ktorom uviedol, že trvá na svojom vyjadrení a navrhuje žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. K uvedenej duplike žalovaného sa žalobca už nevyjadril.

19. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 10.11.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

20. Štát nezodpovedá za podmienok ustanoveným týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 1, 2 z. č. 514/2003 Z. z.).

21. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom mu bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom

opatrení, alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a o inom pozbavení osobnej slobody, alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené, alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom (§ 18 ods. 1, 2, 3 cit. zákona).

22. V prejednávanej veci bol predmetom konania nárok žalobcu na náhradu škody v súvislosti s trestným konaním vedeným Okresnou prokuratúrou vo K. pod sp. zn. Pv/867/2013 a následne v konaní vedeným na Okresnom súde Vranov nad Topľou sp. zn. 2T/238/2013, v ktorom bol žalobca spod obžaloby prokurátora oslobodený. Náhradu škody žalobca uplatňoval vo výške trov právneho zastúpenia, ktoré zaplatil za svoju obhajobu advokátovi O. A. M. vo výške 682,70 eur.

23. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Ani v priebehu odvolacieho konania neboli odvolateľom predstreté také relevantné argumenty, ktoré by mali za následok možnú zmenu napadnutého rozsudku, a ktoré by boli spôsobilé privodiť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

24. Možno jednoznačne konštatovať, že súd prvej inštancie dal vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, čím poskytol stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu a že prvoinštančný súd nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že by malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie postupoval v súlade so záväznými právnymi predpismi a majúc na pamäti základné právo strán konania na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite. Odvolací súd preto v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

25. Odvolací súd plne sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie iba na podčiarknutie správnosti a k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné. Je nepochybným, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má podľa z. č. 514/2003 Z. z. zásadné právo na náhradu škody spôsobenej vznesením obvinenia (viď R/35/1991). Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody, alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené, alebo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Aj keď správne bolo konštatované, že citovaný zákon výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade zastavenia trestného stíhania, resp. oslobodenia spod obžaloby judikatúra však dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Ani uvedené konštatovanie však nemôže zmeniť na veci nič, ak neboli splnené všetky zákonom predpísané podmienky upravené v z. č. 514/2003 Z. z. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci však nebola splnená prvá podmienka, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup. Či už obvinenie alebo následné podanie obžaloby proti žalobcovi vyplývalo jednoznačne zo skutočnosti, že sám žalobca sa k spáchaniu skutku, za ktorý mu bola kladená vina priznal, podrobne opísal ako k spáchaniu skutku došlo a následne svoje konanie aj oľutoval. Orgány činné v trestnom konaní preto v zmysle zákona nemali inú možnosť iba žalobcu obviniť zo spáchania skutku a následne podať proti žalobcovi obžalobu. Bol preto v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku dostatočne odôvodnený záver o tom, že trestný čin spáchal žalobca, lebo sa k jeho spáchaniu priznal. Bolo preto povinnosťou príslušných orgánov vydať uznesenie o vznesení obvinenia, proti ktorému žalobca nepodal opravný prostriedok. Po podaní obžaloby bol v trestnej veci vedenej Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. 2T/238/2013 vydaný trestný rozkaz, proti ktorému sa žalobca už bránil. V následnom konaní pred súdom v trestnej

veci žalobca zmenil svoj postoj, čo viedlo k tomu, že bol spod obžaloby oslobodený v dôsledku trestnej zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného - „in dubio pro reo“ v zmysle § 285 písm. c) Trestného poriadku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je možné ustáliť, že či už vznesenie obvinenia alebo podanie obžaloby bolo protizákonné. Uvedené rozhodnutia boli zrealizované orgánmi činnými v trestnom konaní z dôvodu, že žalobca sa k skutku riadne priznal, popísal jeho priebeh a oľutoval ho. Ak následne pred súdom pri prejednávaní obžaloby zmenil svoj názor a postoj majúci za následok to, že bol spod obžaloby oslobodený, nemôže to súd hodnotiť tak, ako to prezentuje žalobca, že vznesenie obvinenia a podanie obžaloby boli nezákonné. Aj podľa názoru odvolacieho súdu či už vznesenie obvinenia alebo následné podanie obžaloby proti žalobcovi bolo zrealizované v zmysle zákona a zo zákonných dôvodov. Ani následné oslobodenie obžalovaného spod obžaloby nie je možné v danej veci posúdiť tak, že aj uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj obžaloba boli nezákonnými rozhodnutiami. Tak, ako aj súd prvej inštancie, rovnako aj odvolací súd má za to, že v konaní neboli preukázané zákonné podmienky v zmysle z. č. 514/2003 Z. z. na priznanie nároku žalobcu v danom konaní uplatneného. Nie každé oslobodenie spod obžaloby je podmienkou pre priznanie náhrady škody voči štátu. V každej jednej veci je nutné vyhodnotiť všetky skutočnosti dôležité pre správne a spravodlivé rozhodnutie. V prejednávaní veci je možné jednoznačne ustáliť, že v konaní nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, preto neboli splnené zákonné podmienky na vyhoviecie nároku žalobcu. Vo všeobecnosti však je treba súhlasiť s tvrdením, že aj účelne vynaložené trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia, zahŕňajúcich účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie určené podľa tarifnej odmeny advokáta sú pri splnení všetkých ostatných zákonných podmienok podľa z. č. 514/2003 Z. z. možné odškodniť. No za situácie, ak nebola splnená hoci aj len jedna podmienka vyplývajúca z § 3 ods. 1 cit. zákona, nie je možné takúto škodu priznať. V tejto súvislosti odvolací súd podporne poukazuje aj na judikatúru Ústavného súdu SR so záverom, že pokiaľ u žalobcu nebola splnená jedna z kumulatívnych podmienok pre priznanie náhrady škody, a to nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, je nadbytočné zaoberať sa ďalšími dôvodmi uvedenými v žalobe (vznikom škody a príčinnou súvislosťou medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou (viď uznesenie Ústavného súdu SR z 13.09.2018, sp. zn. IV. ÚS 506/2018). Je však treba súhlasiť s tvrdením, že zodpovednosť za škodu podľa z. č. 514/2003 Z. z. je zodpovednosťou objektívnou, no pri zistení, že žalobca si škodu zavinil sám z dôvodov vyššie uvedených, ide o výnimočný prípad, kedy jeho nárok nebolo možné posúdiť ako oprávnený.

26. Odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, III.ÚS/209/04, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016). Odvolací súd tak dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko strán sporu k prejednávaní veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie čo do veci samej vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamena ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04).

27. Keďže odvolateľ namieta aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci

súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

28. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-111; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92 Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1: uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

29. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a to spolu aj s výrokom o trovách konania.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania a úspešnej žalovanej tieto neboli priznané, nakoľko si v konaní náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila a z obsahu spisu jej žiadne vzniknuté trovy nevyplývajú. Takýto postup je v súlade aj s čl. 17 Základných princípov CSP, zakotvujúcich procesnú ekonómiu.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.
1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).